Jana Javorská

HRA

Jana Javorská

HRA

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-624-5 (ePub)

978-80-7512-625-2 (mobipocket)

978-80-7512-626-9 (pdf)

ČÁST PRVNÍ

Současnost

„Nevěřím, žes toho zajíce přefikla! Chci, aby se to nepočítalo. Dobře víš, že jsem si na něj dělala zálusk já. Už jsme měli domluvené rande. To je podraz! Budeme hlasovat," rozčilovala se Kamila a přitom vztekle klepala svým špičatým umělým nehtem o desku stolu. Bylo jí téměř jedno, že se po ní ostatní hosté otáčí.

Naštvaně pohazovala svojí zlatavou hřívou dlouhých vlasů. Z celé jejich party bohatých paniček byla nejmladší. Bylo jí 29, ale stále se tvářila, že je ze všech nejmoudřejší. Možná to bylo proto, že nikdy nedosáhla vyššího vzdělání než základního a že bohatstvím svého manžela se snažila vykompenzovat všechny mindráky, které ji kdy trápily. Jediné povolání, které vykonávala, byla servírka, ale tam se také nikdy moc nepředvedla. Nebýt jejího vzhledu, určitě by nikde nepobyla ani týden. Když bylo nejhůř, pracovala dokonce i jako šlapka v jednom bordelu. Její manžel – majitel několika bankovních institucí – ji naštěstí poznal jako servírku a s předchozí profesí se mu raději nechlubila.

Nyní se oblékala podle poslední módy a všechny její kousky měly zaručeně pouze tu nejluxusnější značku kvality. Pro některé modely si jezdila dokonce až do Paříže nebo do Milána. Svoje bohatství dávala ráda na odiv, přestože se o ně ani trochu nezasloužila.

„To je toho! Aby ses nezbláznila. To už si nepamatuješ, kdo mi minulý měsíc vyfouk před nosem toho trenéra, ha?“ oplatila jí Veronika, která se tvářila, jako kdyby se nic nestalo. Dopila skleničku se šampaňským a mávla na číšníka, aby jim přinesl další láhev.

Veronika byla o něco starší než Kamila, i když se to vůbec nezdálo. V sedmatřiceti letech vypadala stále stejně skvěle. Měla v sobě mladickou jiskru, přestože její děti již začínaly vyrůstat z puberty. Kdysi pracovala jako kadeřnice a práce ji opravdu bavila. Jako jediná se k bohatství své rodiny dostala společnou prací se svým manželem. Ten vybudoval vlastní velkofarmu od základů. V restituci zdědil rozsáhlé pozemky a několik hospodářských budov. S podporou manželky expandoval i do zahraničí, kde žili příbuzní. Nyní už se na vedení takovéhoto kolosu podílela spousta lidí a Veronika se mohla starat jen o sebe. Nejprve se snažila věnovat co nejvíce dětem, ale jakmile odešly studovat do zahraničí, začala se nudit.

Uvažovala o tom, že by si otevřela nějaký kosmetický salon a vrátila se k práci, ale její manžel trval na tom, že to nemá zapotřebí, a tak se svého snu pomalu začala vzdávat. Ovšem trendy ve vlasovém stylingu si hlídala a vždy radila svojí kadeřnici, co by měla vylepšit. Bohaté hnědé vlasy si udržovala v délce po ramena a dělalo jí nesmírnou radost, když ji lidé přirovnávali k modelce Cindy Crawford.

„Stejně ti ho seberu. Až ho vykouřím, na jinou se ani nepodívá, pche!“ nedala se Kamila.

„Přestaňte se dohadovat jako slepice v kurníku!“ houkla na ně Iveta, kterou už nebavilo poslouchat jejich věčné hašteření. Z celé čtveřice měla nejvíce rozumu a s tím, co dělají, příliš nesouhlasila. Nebýt toho, že ji manžel pravidelně podváděl s mladšími ročníky,

zaručeně by na něco takového nikdy nepřistoupila. Takhle brala celou jejich hru jako odplatu nevěrníkovi.

Iveta byla kdysi uznávanou modelkou. Ovšem nyní ve věku čtyřiceti osmi let už měla nejlepší léta za sebou. Skvělou postavu si udržovala pravidelným cvičením, jak byla zvyklá z dřívějška, a svými dlouhými vlnitými rezavými vlasy oslňovala muže bez rozdílu věku.

Děti dávno odešly z domu a syn si už založil vlastní rodinu. Její manžel byl původem z Ukrajiny, a i když zde žil již řadu let, jeho vazby na rodinu v zahraničí pro něho zůstaly téměř posvátné. Jeho otec se nikdy nesmířil s tím, že se Alexander oženil s modelkou a neměl doma zaveden řád, jaký vládl v rodině Belevů po staletí. Možná i kvůli tomu Belev junior odmítal návrat do vlasti a převzetí moci nad otcovými firemními akvizicemi. Ctil však otce a respektoval i jeho názory, přestože s nimi často v poslední době nesouhlasil. Iveta si nikdy nedovolila říct proti svému tchánovi jediné špatné slovo a raději byla zticha. Věděla, že by to nebylo nic platné. Za dobu svého manželství se již naučila mlčet a se svým manželem se zbytečně nepřít. Zrovna tak jako jeho otec i on musel mít vždy poslední slovo.

„Já jen říkám, že tahleta pizda porušuje pravidla," dovolila si ještě dodat Kamila, ale Iveta ji okamžitě zpražila nepříjemným pohledem, proto raději ihned ztichla.

Kamila se obrátila na Lucii, čtvrtou členku jejich povedené sestavy a vybídla ji:

„Vyndej hlasovací lístky."

Lucie se podívala na Ivetu a čekala na její souhlas. Když Iveta kývla, Lucie jen tiše sáhla do kabelky a vylovila z ní dvě obálky. Každá z žen si vytáhla jednu kartičku s číslem a položila ji před

sebe na stůl. Vzala druhou obálku a losování proběhlo stejně jen s tím rozdílem, že na kartičkách byly nadepsány položky jako:

Black jack, Ruleta, Slot, Keno, Bakarat, Kostky a poslední byl Joker – karta pro libovolnou možnost výběru. Karty ležely na desce stolu a všechny čtyři si je se zájmem prohlížely.

„Nechápu, jak to děláš," kňourala Kamila, když si všimla, že nejnenápadnější z celé sestavy – Lucie si již potřetí v tomto týdnu vylosovala jedničku a k tomu navrch žolíka.

Lucie se jen tiše usmívala. Většinu času nechávala svoje kamarádky, aby se překřikovaly, a do jejich potyček se raději nevměšovala. Jako jediná měla vysokoškolské vzdělání a svého manžela, který vlastnil firmu na výrobu těžkých pracovních strojů, poznala na veletrhu v Německu, kam ji kdysi vyslala firma, pro kterou v tu dobu pracovala. Od ostatních děvčat se lišila i tím, že vypadala jako obyčejná žena. Byla lehce plnoštíhlá, uměla se však obléknout a její byť nepatrné nedostatky byly vždy pečlivě skryty.

„Kdo umí – umí," řekla konečně a mrkla na Ivetu, kterou všechny tři považovaly za svoji šéfovou.

„To jsem zvědavá, co na mě zase zbyde za materiál," povzdechla si Veronika, když se podívala na svoje karty.

Čtyřka a Slot se jí vůbec nezamlouvaly. Bylo to pro ni to nejhorší, co si jen mohla vybrat. U automatů zvaných Slot vždy posedávali zoufalci, kteří neměli tolik peněz, aby si vsadili třeba na ruletu. Občas se zde objevil nějaký pohledný turista, ale to bylo málokdy. Navíc s Veroničiným startovním číslem čtyři jí ho zaručeně vyfoukne ta mrcha Kamila, jakmile ho spatří a neuloví dříve nic zajímavějšího.

Naposledy zde chytila nějakého cesťáka, který se udělal rychleji, než se svlékla. Když po něm chtěla, aby ji něžně lízal, odmítl to se slovy, že on něco takového nedělá. Jakmile se mu

pokusila tajně sebrat spodky, které byly ve hře jako povinný fant, vynadal jí do úchylných děvek a utekl z pokoje. Připsala si na konto pět trestných bodů a dostala se tak na samý chvost jejich společného hodnocení.

Kamila

Naštvaně pohazovala svými kartami. Trojka a umístění Keno se jí zdály být téměř stejně zoufalé jako karty, které si vytáhla Veronika. Nejraději by prohlásila losování za neplatné, ale tušila, že by jí to neprošlo.

„Proč já musím mít takový blbý karty?“ vrčela a odstrčila vytažené lístky od sebe.

„Chceš si to snad vyměnit?“ dobírala si ji Veronika, ukazovala na svoje nešťastně zvolené pozice a kroutila přitom očima na znamení, že už ji ta rozmazlená fiflena pěkně štve.

Kamila na ni jen vyplázla jazyk. Blížila se jí pomalu třicítka, ale stále se někdy chovala jako rozmazlená puberťačka. Děti neměla, ale její manžel Jiří Bureš, který si schválně nechával snobsky říkat Gregory, ji hýčkal víc, než by si zasloužila. Slíbila mu potomka. Jemu se ovšem ani v padesáti letech nedařilo svoji manželku oplodnit. Vynahrazoval jí to všemi možnými bonusy, protože často fňukala, že by už bylo dobré, kdyby otěhotněla.

Ve skutečnosti ji tento způsob života maximálně uspokojoval a dítě by bylo to poslední, co by mohla potřebovat. Pravidelné dýchánky, obědy v drahých restauracích, nákupní horečky a život na vysoké noze jí vyhovoval nejlépe. Nedokázala si vůbec představit, že by o tyto vymoženosti přišla. Kdyby se jí před pár

lety nepodařilo sbalit majitele banky a šikovně ho přinutit ke sňatku, nikdy by se asi neoženil.

Kamila si mohla proto dovolit zneužívat svojí pozice manželky a doufat, že se manželovi nikdy nepovede přivést ji do jiného stavu. Jeho dárky ji pomalu začínaly nudit, a tak si hledala vlastní způsob zábavy. Byla to ona, kdo vymyslel tuto hloupou hru. Ovšem kvůli tomu, že se sexuálními úlety podobně čas od času bavily i ostatní kamarádky, snažila se, aby ty jejich nabraly nový směr a získaly nějaké zpestření.

Nikdy nedokázala být ve vztazích věrná, ať už to byly vztahy partnerské nebo jen přátelské. Jakmile se jí milenec nebo kamarádka omrzeli, okamžitě si našla někoho jiného, kdo jí v ten moment připadal zajímavější. Zase však jen do té doby, dokud měli co nabídnout. Pak tu byli ještě lidé, které si nechávala v záloze, kdyby se s nimi potřebovala někde blýsknout nebo je využít. Ty si držela jako takovou svoji pojistku pro případ nouze. Většinou to byli vlivní manželovi přátelé, nebo rádoby slavné osobnosti, které se pohybovaly v prostředí vonícím po penězích.

Přesně takové situace Kamila milovala. Vždy, když se mohla předvádět, že patří k místní smetánce, dávala to velmi okatě najevo. Možná proto, že neměla bohaté příbuzenstvo a pocházela z velmi skromných poměrů, snažila si svůj mindrák vykompenzovat tím, že občas úplně bezdůvodně vynadala služebnictvu, jen proto, aby ukázala, že ona je paní domu. V restauracích vracela jídlo s tím, že jí připadalo nechutné, a pak si libovala v tom, jak se jí obsluha omlouvala a klaněla až k zemi, jen aby ji uchlácholila. Zkrátka mrcha k pohledání.

Stejný přístup měla i k mužům. Brala je jen jako nástroj pro potěšení. Když dotyčného využila k sexuálnímu obveselení, zjistila si, jestli jí má ještě co nabídnout, a pak ho beze slova vysvětlení odkopla. Pokud byl muž bohatý a byl ochoten koupit jí nějaký

dárek, o který si beze studu ihned řekla, věnovala mu svoji pozornost o něco déle, ale nakonec dopadl jako všichni ostatní.

Když si přivydělávala příležitostným sexem na živobytí, dokázala skvěle uspokojit každého muže a její zkušenosti se jí v současném životě náramně hodily. Jediné, co jí dělalo starosti, bylo to, aby její manžel Gregory nikdy nezjistil, že když se poznali, byla jen obyčejná šlapka. Tehdy mu totiž tvrdila, že je studentka a v restauraci pracuje proto, aby měla na školné.

Netušila ovšem, že její tajemství je dávno prozrazeno, neboť si ji manžel před svatbou nechal proklepnout. Předmanželskou smlouvu podepsala s tím, že se jí zdála dost štědrá na to, aby bez výhrady mohla akceptovat její podmínky. Neměla ani v nejmenším ponětí, jak je manželovo jmění ve skutečnosti velké. Bylo pro ni dostačujícím uspokojením, že si dokonce života bude moci žít v blahobytu tak, aby se nemusela na práci ani podívat.

Veronika

Poposedávala na židli a nejraději by Kamile vlepila facku, protože se chovala jako rozmazlený fracek. Poslední dobou už ji nemohla vystát a s radostí jí příležitostně dělala naschvály. Ani nevěděla, proč vlastně s tou hloupou hrou souhlasila, snad jen proto, aby Kamilu naštvala.

Na rozdíl od Kamily byla Veronika v manželství celkem spokojená. Její manžel Tomáš Kotrba vlastnil několik zemědělských farem a kvůli práci neustále někde cestoval. Doma se velmi často nepotkávali, a pokud se sešli všichni, bylo to pro členy rodiny výjimečnou událostí. Jejich děti dostávaly zahraniční

internátní výchovu, s čímž Veronika moc nesouhlasila, protože se jí po nich velmi stýskalo. Obě však právě procházely pubertou a vyjít s nimi bylo někdy opravdu dost složité.

Její manžel vynahrazoval dětem svoji nepřítomnost drahými dárky a stálým přísunem financí. Veronice se zdálo, že si na to zvykly až přespříliš a nejsou schopné vnímat svět reálnýma očima tak, jak se to naučila ona sama, když ještě pracovala jako kadeřnice a na živobytí si musela vydělávat vlastníma rukama.

Nyní, když děti byly pryč a domů se vracely sotva jednou do měsíce, hledala zábavu ve společnosti cizích lidí. Původně se domnívala, že si založí vlastní kadeřnický salon, ale manžel jí to vymluvil a později už se s ním o tom nechtěla dohadovat, neboť by ho musela prosit o peníze na rozjezd.

Raději si tedy krátila chvíle chozením po nákupech, po večírcích a užívala si všech výhod bohatství. Protože cítila, jak se na ní začíná podepisovat zub času, trávila mnoho hodin v různých kosmetických salonech a s plastickými chirurgy si pomalu začínala tykat. Na svůj věk 37 let rozhodně nevypadala, ale chtěla začít s opatřeními proti stárnutí dřív, než bude na zásadní zákroky příliš pozdě.

Svoji dokonalou postavu si pravidelně týrala v posilovně a dělalo jí náramně dobře, když po ní okolní muži pokukovali. Říkala, že si tam chodí upevňovat sebevědomí, ale nebyla to pravda. Měla ho dostatek, ale nedávala to najevo tolik jako Kamila, která byla sice mladší, ale zdaleka nebyla tak krásná jako Veronika. Zřejmě proto s ní neustále soupeřila a snažila se Veronice přebírat nápadníky za každou cenu.

Iveta

Občas měla pocit, že nechápe, co vůbec dělá v téhle pochybné společnosti nafrněných a rozmazlených paniček. Někdy si říkala, že už nemá zapotřebí provádět takové vylomeniny jako její o mnoho let mladší kamarádky. Když už tuhle divokou hru odkývala, chtěla ji mít raději pod kontrolou. Vše se totiž odehrávalo v jednom z kasin jejího manžela Alexandera Beleva, a proto by Iveta byla nerada, kdyby se jim tahle zábava vymkla z rukou a vznikl nějaký problém.

Její manželství fungovalo už jen na papíře. Po téměř třiceti letech společného soužití nemohla od přelétavého a stále dobře vypadajícího manžela čekat víc než smysl pro zachování rodiny, protože pocházel ze starého ukrajinského rodu, v němž se zásadně netrpěly rodinné šarvátky a rozbroje jakéhokoliv druhu. Slovo rozvod bylo přímo tabu a nikdo by si nedovolil tuto tradici porušit. Hlava rodu, manželův otec, vládl pevnou rukou i v současnosti, kdy měl na krku osm křížků, a byl velkým postrachem všech sedmi dětí, které se rozeběhly po celém světě.

O Alexanderu Belevovi se dobře vědělo, že si potrpí na ženy a žádná krasavice před ním neobstála. Iveta z toho kdysi bývala zoufalá, ale nakonec pochopila, že nemá cenu se tím trápit. Manžel se nezměnil, ani když přišly děti. Dnes, kdy jsou dospělé a mají svoje vlastní životy, vnímají otce stále stejně jako dřív, neboť Iveta nikdy nedopustila, aby jeho prohřešky narušovaly chod jejich rodiny. Za to se jí od manžela vždy dostávalo jen toho nejlepšího, avšak láska a něžné doteky to nebyly.

Když se dámy společně rozhodly pro tuto hru, dovolila jim tedy, aby svoje oběti lovily právě v místním kasinu. Doufala, že to snad konečně jejího manžela trkne a nějak zareaguje, avšak ten jen dál dělal, že o ničem neví. Iveta tušila, že mu nic z toho neuniká, neboť dění ve svých kasinech měl perfektně pod kontrolou.

Zřejmě by zakročil, kdyby chování jeho manželky bylo příliš okaté. Ovšem na něco takového neměla Iveta žaludek a nechtěla zbytečně dávat na odiv, co si všechno může dovolit. Částečně to bylo možná proto, že i přes všechny věčné neshody si svého manžela ještě vážila a měla ho svým způsobem ráda, a dále proto, že se jí zkrátka příčilo veřejně se ukazovat s mladými koloušky, jako to s oblibou dělaly její kamarádky.

Lucie

„Tentokrát už je to vážně naposledy," říkala si v duchu Lucie, když vyndavala z kabelky obálky, aby si děvčata vylosovala svoje příští nápadníky.

Na rozdíl od ostatních by ráda jednou objevila někoho, kdo by jí stál za to, aby se do něho opravdu zamilovala. Její život bohaté paní podnikatelové jí vůbec nevyhovoval. Manžel Peter Shöffer byl neustále někde pryč za obchodem a ona postrádala pocit rodinného souznění. Když se jí ve třiceti letech narodil syn Hans, vypadalo všechno růžově až do té doby, než onemocněl a jeho zdravotní stav se zhoršil natolik, že musel být dán do ústavní péče. Lucie se tomu zprvu bránila, ale rezignovala, když zjistila, že její dítě už skoro nevnímá okolní svět. Ještě dlouho se trápila a do ústavu jezdila téměř každý den, ale nakonec jí synovo utrpení

způsobovalo čím dál větší deprese, že se sama musela začít léčit. Manžel jí nakonec návštěvy zakázal, dokud se opět nedá dohromady.

Kdysi akční a krásná mladá žena vypadala nyní o deset let starší. Na rozdíl od ostatních kamarádek, které pravidelně vylepšovaly svůj zevnějšek nějakými podpůrnými prostředky, nechávala Lucie všechno plynout přirozenou cestou.

„Stáří nezastavíš," říkávala vždy, kdy jí některá z kamarádek nabídla pomoc s vylepšením vizáže. Potřebovala přijít na jiné myšlenky, a proto se rozhodla chodit do společnosti spolu s ostatními. Slíbila to svému manželovi, který na ni měl stále méně času, a pravidelně mu vyprávěla, co se kde děje, když se nějakou dobu zdržoval mimo republiku.

Vypadalo to, že jim takto zavedený vztah vyhovuje, ale Lucie by z něho nejraději utekla. Klidně by obětovala všechny peníze, jen kdyby mohla začít někde úplně jinde a od začátku. Kdysi dělala účetní v manželově firmě a nyní si udržovala jakýsi přehled o novinkách a zákonech pro případ, že by musela znovu pracovat. Hlavně by si ještě přála mít další dítě, ale její manžel, kterému se již kvapem blížila šedesátka, už nebyl schopen žádné dítě počít.

Když na něho zpočátku tlačila a přála si mít ještě jedno dítě, aby nemusela neustále myslet na chudáčka Hanse, nechal se vyšetřit. Potvrdilo se přesně to, čeho se oba delší dobu obávali. Peterovy spermie již nedokázaly oplodnit Luciina vajíčka. Po několika marných pokusech s umělým oplodněním se vzdali naděje a snažili se smířit se skutečností. Peter se ještě více ponořil do práce a doma se zdržoval čím dál méně. Lucii pohltily deprese a zabředla do boje s děsivými nočními můrami, podstoupila proto raději léčbu u několika specialistů a trvalo pár let, než dokázala opět vyjít mezi lidi.

Tuto jejich podivnou hru brala jako nutné zlo. Jakýsi fant za to, že může pobývat ve společnosti těchto kamarádek a nemusí

uvažovat nad svým zpackaným životem. Raději tropit hlouposti a nepřemýšlet u toho, než se vracet ke krutým vzpomínkám. Čím větší smůlu měla v životě, tím větší štěstí měla při volbě kandidátů na milence v jejich hře. Kamila s Veronikou jí tak trochu záviděly, že vždy dokázala ukořistit toho nejpohlednějšího, aniž by se nějak extra snažila, dělaly proto i tentokrát hloupé obličeje a Lucie se jim v duchu smála.

Kapitola 1.

„Nechápu, proč se pořád vztekáte. Stejně si užijete a dotyčného odkopnete. Tak o co vám sakra jde? Tak zní přece pravidla. Už byste se s tím konečně mohly smířit," vrčela Iveta na znesvářené kamarádky.

„Zapomínáš, že je to hra a jde při ní jen o body," připomněla jí Kamila a trucovitě podupávala podpatkem pod stolem.

„Ty toho naděláš," oponovala jí Veronika, znuděná průběhem losování.

„Tak už toho nechte a jdeme na věc," ukončila dohadování Iveta a čekala, kam se vydá Lucie, která si vytáhla pořadové číslo jedna, což znamenalo, že si může vybrat dle libosti. Lucie se vydala k jednotlivým stolům, aby zjistila jejich sestavu. Konečně se usadila u rulety a to byl signál pro Ivetu, že má Lucie vybráno a že druhá v pořadí může vyrazit na svoji misi.

Iveta měla v pořadí dvojku a její karta jí určila stůl, kde se hrál Bakarat. Pokaždé se hrálo o opravdu vysoké částky, a proto se tam pohybovali velmi movití podnikatelé, politici a jiné slavné osobnosti s vysokými příjmy. Sázelo se vždy buď na bankéře, nebo na hráče a hra spočívala na podobném systému jako Black Jack, česky nazývaný Oko bere neboli 21. Hry se lišily tím, že se táhly pouze dvě karty a součet musel činit devět. Iveta se posadila na volnou židli mezi hráče a jen tak přihlížela a nenápadně pozorovala ostatní. Po chvilce si i ona vsadila, aby nevypadala

hloupě, a v hlavě vymýšlela plán, jak by mohla sbalit muže sedícího naproti ní.

Byl to opravdový elegán. Navenek působil dojmem televizní hvězdy, ale Iveta si byla jistá, že ho ještě nikdy neviděla. Tmavý oblek, tmavě šedá košile a matně stříbrná kravata. Běloch, lehce opálený s nepatrným strništěm na tváři a na bradě přesně zarovnaným do úzké čárky. Jeho hnědé oči měly pronikavý pohled a světle hnědé vlnité vlasy mu občas sem tam neposedně sklouzly do čela. Na ruce měl jakýsi obrovský prsten. Zřejmě hráč NHL nebo NBA, což na tu dálku neměla šanci rozpoznat, protože se v těchto prstenech až tak dobře nevyznala.

„Pokud je to sportovec, bude mít určitě výdrž," usmívala se v duchu a nenápadně si ho po očku prohlížela. Načechrala si svoje dlouhé vlnité rezavé vlasy a vrhla na něho první ze svých svůdných pohledů. Přitažlivý muž stále nereagoval. Mrzutě odstrčila svoji sázku a čekala. Nakonec ji zaregistroval a pozdravil ji nenápadným úklonem hlavy.

„No proto," pomyslela si a mile se na něho usmála. „Už jsem si představovala, že jsi na chlapečky," přemítala, ale dál se tvářila jako tajemná žena.

Po několika hrách jí sportovec poslal pití a pak ji osobně pozval na drink někam, kde bude větší klid na nezávazné povídání o životě. Po pár skleničkách spolu zmizeli.

Lucie to celé pozorovala od vedlejšího herního stolu a pořád ještě nebyla rozhodnuta, kdo bude její dnešní první obětí. Nevěděla, koho zvolit, neboť se jí zamlouvalo hned několik mladých mužů najednou. Kdyby se jí tak povedlo, sbalit je všechny, to by bylo bodů do hry, nehledě na to, jak by si to pěkně užila.

„Musím sbalit alespoň dva najednou," říkala si a přemýšlela, jak by to nejlépe zaonačila. Po chvilce sázení, když prohrála celou

hromádku žetonů, kterou měla před sebou, smutně zvedla ruce na znamení, že končí. Kulička v ruletě poskakovala, ale dnes jí vůbec neudělala radost.

„Vy musíte mít určitě štěstí v lásce," podíval se na ni muž sedící vedle. Jeho modré oči vypadaly, jako když se stále smějí. Lucie udělala výmluvné gesto a mrkla na něho.

„To se teprve uvidí," odpověděla a čekala, jak zareaguje.

„Taková krásná dáma by neměla pokoušet hazardní štěstěnu, leda by za ní stál někdo, kdo ji rád podpoří," vyzvídal neznámý.

„A vy byste to udělal?" provokovala ho.

„Jsem gentleman," podotkl.

„O tom nepochybuji," popíchla ho.

„Jsem David," představil se.

„Lucie," podala mu ruku a on ji políbil.

„Opravdu mě těší," řekl a hluboce se jí podíval do očí. Lucie ucítila podivné mrazení po celém těle. Tiše zašeptala: „Pokud jsi gentleman, zaručeně nikomu neprozradíš číslo mého pokoje. Jestliže nejsi pověrčivý, třináctka tě určitě nevyvede z míry."

„Za půl hodiny tam budu jako na koni," odpověděl David a významně na ni mrkl.

Lucie se zvedla a plavným krokem šelmy, vědoma si zraků spočívajících na jejím pozadí, opustila hernu.

Pomalu odkráčela na pokoj, dala si sprchu a očekávala Davida. Potřela si tělo parfémovaným krémem, nedočkavě se rozložila na posteli a dychtivě čekala, až její nový objev dorazí. Během pár minut se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále," zavolala z postele a zaujala co nejsvůdnější pózu.

David rychle vtrhl dovnitř. Zavřel za sebou dveře a zamkl.

„Jsi úchvatná!" vykřikl a začal ze sebe strhávat oblečení a pohazoval ho po zemi. Když byl nahý, skočil na postel a svými rty se vášnivě přisál na Luciiny. Jemně pootevřela ústa a dovolila, aby jeho jazyk tančil milostný tanec s jejím. Rukou jí zajel mezi nohy a okamžitě zjistil, že už je vlhká.

„Ty jedna hříšnice," pokáral ji vesele, „budu tě muset potrestat."

Přitiskl její ruce k posteli tak, aby se mu nemohla vysmeknout a ústy sjížděl po jejím těle až do rozkroku, kde nechal svůj horký jazyk rozkmitat, až Lucie začala vydávat toužebné steny. Pak ji oběma rukama uchopil za pánev, nadzvedl si ji výš, aby do ní mohl lépe vsunout jazyk, a ještě několik dlouhých minut ji dráždil, dokud se nezačala chvět blížící se rozkoší.

„Dělej! Rychle! Vem si mě!" rozkazovala mu. David ovšem schválně protahoval dobu, než do ní vrazil svůj penis a dovolil jí, aby si rozkoš užila naplno.

„Sakra, nepřestávej!" rozčilovala se nadržená Lucie. David si ji otočil na břicho a přinutil ji, aby zaklekla na všechny čtyři, a znovu do ní prudce vnikl. Lucie zasténala na celý pokoj. Divoce přirážela a přála si, aby tahle chvíle nikdy neskončila. Byla plně unesena pocity, které jí už dlouho nikdo nedokázal dopřát. Prožívala opravdovou nefalšovanou a nehranou rozkoš při sexu.

Mezitím si ve vedlejším pokoji užívala Iveta s jejím sportovcem. Zpočátku měla radost, že se jí povedlo sbalit takového fešáka, když se ovšem dostali k sexu, bylo to pro ni nečekané zklamání. Stále se jí nedařilo ztopořit sportovcovo mužství natolik, aby bylo schopno podat požadovaný výkon. Navíc jeho řeči, že která si ho nepostaví, ta si ho nezaslouží, jí připadaly

jako velmi otřepaný starý vtip a začínala na něho mít pořádný vztek. Její jediná myšlenka byla, jak mu ukrást slipy a zmizet z pokoje. Věděla však, že pokud nedojde k souloži, těžko nějak šikovně zaonačí, na co slipy potřebuje.

„Vykouřím ho, i kdybych si měla roztrhnout hubu," říkala si v duchu odhodlaně a dál se snažila ze všech sil nabudit sportovce tak, aby byl schopen zvládnout alespoň jedno číslo. Kdesi hluboko v mysli jí vlastní hlásek provokativně šeptal:„Máš to vůbec zapotřebí?"

Když se jí po půlhodině většinou marného a úporného snažení konečně povedlo dovést sportovce k ejakulaci, neměla už sílu na nic víc než padnout do postele a vzdát to. Sportovec se jen rychle oblékl a zmizel. Než mu stačila sebrat sliby, byl pryč.

„Sakra! Do prdele!" rozčilovala se Iveta. Takovou práci si s ním dala a ani si nic neužila. Navíc přišla o drahocenné body a slipy nikde. Sprostě klela a nadávala nahlas na celý pokoj. Už viděla, jak si z ní kamarádky utahují. Přitom to zpočátku vypadalo tak slibně. Domnívala se, že je to extra trefa, a nakonec se z toho vyklubal takový neschopný ňouma. Měla na sebe vztek. Myslela si, že lidi zná a dokáže je odhadnout na první pohled. Opět se zklamala a její intuice selhala na celé čáře. Přísahala si, že s tím skončí a opravdu se na to už vykašle. Raději si zaplatí schopného gigola a bude mít jistotu, že se jí to bude líbit.

Kamila rozhazovala svoje svůdné pohledy u Kena, ale byla z toho tak trochu znechucená. Připadalo jí, že všichni muži kolem jsou pod její úroveň. Zase se bude muset obětovat jenom proto, aby získala nějaké body. Musí tu hru vyhrát. Ne pro hlavní cenu, ale kvůli principu. Je přece nejmladší, tak je jasné, že jako jediná dokáže sbalit co nejvíce chlapů. Však ona ještě ukáže těm stařenám, jak se to vlastně dělá. Má přece spoustu zkušeností z předchozího života, kdy se prodávala za peníze. Nemůže se jen tak nechat zahanbit nějakými amatérkami. Vždycky byla zvyklá

dostávat to nejlepší, a když to nešlo po dobrém, tak si to prostě vzala bez ptaní. Musí toho docílit stůj co stůj.

Chvilku jen tak bloumala a vybírala si svoji oběť. Pak si přestala dělat násilí a rovnou promluvila na muže, který vypadal z celé té sestavy nejlépe: „Co takhle zajít si na pokoj, fešáku?“ Náhle se v ní ozvala ta prodejná holka, která jde na věc vždy přímo a bez nějakých okolků. Muž se na ni dlouze zadíval, jako by ani nevěřil, že promluvila na něho. Okamžitě položil karty a nechal se uchopit za kravatu a táhnout někam, kde očekával, že si užije báječného sexu s úchvatnou dlouhovlasou blondýnou.

Veronika okouněla kolem automatů. Řada jednorukých banditů měla vždy kolem sebe nejvíce zákazníků. Všichni sázející se domnívali, že mají stejnou šanci vyhrát. Kdykoliv uslyšeli cinkání mincí padajících do výplatního zásobníku, ihned pookřáli. Nikdo z nich však netušil, že každý z automatů je naprogramován tak, aby po určité době vypustil nějakou výhru a nalákal tak další zájemce o oškubání.

Veronika stále nemohla nalézt nikoho dostatečně pohledného, s kým by byla ochotna si to rozdat. Balení takovýchhle mužů jí připadalo pod úroveň, ale pravidla hry byla jasná. Kartu si vytáhla, nedá se nic dělat. Náhoda vždy rozhoduje. Dneska měla vyloženě smůlu. Kolem automatů se nahromadil zájezd studentek a z druhé strany je okupovali důchodci. Na něco podobného rozhodně neměla chuť ani žaludek.

Náhle jí svitla naděje. Co když se mezi děvčaty najde nějaká, která bude ochotna za pár stovek odejít s Veronikou na pokoj. V pravidlech stálo, že pokud některá z nich svede ženu, která není lesbického založení, získá navíc bonus. Zatím se to žádné z nich nepovedlo.

Bude to chtít vymyslet taktiku. Ale jakou? Veronika rychle přemýšlela, ale nic se jí nezdálo dost dobré. Chvilku se nenápadně pohybovala v pozadí a poslouchala, o čem se děvčata baví.

Nakonec si vytipovala jednu, u které předpokládala, že by mohla kývnout na její požadavek. Připadala jí ze všech děvčat nejprůbojnější. Navíc už zřejmě prohrála dost peněz a teď už jen nadávala, že se jí nedaří tak, jak si původně představovala.

„Já tě ráda založím," pronesla Veronika tichým hlasem za zády zoufalého děvčete. Dívka se na ni otočila a zeptala se: „A proč byste to jako dělala?"

„Líbíš se mi," řekla popravdě Veronika a čekala na její reakci. Děvče na vteřinu zaváhalo a rychle dodalo: „Já ale nejsem lesba."

„O to lépe a radostněji," usmála se Veronika a zeptala se: „Tak co, bereš?" Dívka jen pokrčila rameny.

„Dobrá. Kolik?" zeptala se.

„Řekni si," lákala ji Veronika.

„Co když si řeknu hodně?" upřela na ni dívka oči.

„Kolik je u tebe hodně?"

Děvče se zamyslelo. „No, já nevím. Třeba deset táců," zkusilo nadhodit přemrštěnou cifru.

„Beru," odsouhlasila Veronika klidným hlasem, jako kdyby se jednalo o halířové položky.

„Mě zkoušíte, co?" nevěřila dívka vlastním uším a hlasitě přežvykovala.

„Vypadám snad na to?" ptala se Veronika.

„Co za to?"

„Ty nevíš?" Veronika se podívala dívce zpříma do očí.

„Dobrá,“ odpověděla dívka. Vyfoukla žvýkačkovou bublinu a čekala, co bude dál.

„Tak pojď se mnou,“ vyzvala ji Veronika a spokojeně ji odváděla na pokoj.

Kamila

Kamila seděla v kavárně a lahodně si vychutnávala svoji každodenní dávku kofeinu. Rozhlížela se kolem a přemýšlela, do jakého značkového butiku ještě zavítá. Právě se zbavila svého nákladu nákupních tašek, když je s radostí předala jejich rodinnému šoférovi, který ji měl původně odvézt domů. Měla jít nakupovat s Veronikou, ale ta se na poslední chvíli omluvila, že dostala migrénu a nikam nejde. Kamila však byla odhodlána utratit dnes spoustu peněz, aby si vykompenzovala ten včerejší nezdar ve hře, kdy ji ten trouba, kterého si vybrala, vůbec neuspokojil.

Hrozně u toho funěl. Trvalo mu celou věčnost, než se nažhavil, a kapal z něho pot, což Kamilu znechutilo natolik, že ho ještě před vyvrcholením shodila a nahého vystrkala ze dveří. Pak za ním hodila oblečení, zamkla dveře a rychle se běžela osprchovat. Ukořistila sice slipy, ale jenom proto, aby nepřišla o body. Dotyčný pár minut klepal na dveře, ale když mu neotvírala, naštvaně odešel. Nakonec byl rád, že za to neúspěšné číslo nemusel zaplatit.

Kamila však byla vzteky bez sebe. Nejprve házela vším, co jí přišlo pod ruku. Když se uklidnila, oblékla se, objednala si taxi a odjela nazlobeně domů.

Teď si v hlavě přehrávala celý včerejší večer a nebyla vůbec spokojená s tím, jak se jí v poslední době ve hře vedlo.

„Celé je to hloupost. Jindy bych měla kteréhokoliv chlapa, na kterého bych se podívala. Jen kdybych nemusela dodržovat pořadí, ale to by si ty chudinky ani neškrtly," říkala si v duchu a tato myšlenka jí vyloudila úsměv na tváři. Dopila svoji kávu, zaplatila a opustila kavárnu plavným krokem, vědoma si všech mužských očí, jež ulpívaly na jejím těle. Venku se zastavila a sáhla do kabelky, aby vyštrachala cigarety. Náhle se za ní ozval známý hlas:

„Aaa, heleme se, koho že to nevidím?"

Kamila sebou trhla, jako kdyby ji pohladila smrt. Za ní stál elegantně oblečený mladík. Sluneční brýle na očích, hnědé vlasy dokonale sestřižené a hladce oholen. Voněl drahým značkovým parfémem a na první pohled to byl klasický metrosexuál. Kamilu však jeho přítomnost vůbec nepotěšila, spíše vyděsila, protože to byl její bývalý přítel Martin – pasák a příživník v jedné osobě. Kdysi na něho musela těžce vydělávat, aby byla schopna poplatit životní styl, který se snažil udržovat, aniž by sáhl na práci. Když odmítala dělat šlapku, surově ji mlátil. Sám jí sháněl zákazníky a nutil ji provádět nechutné praktiky, které se jí nejen hnusily, ale byly velmi nepříjemné a mnohdy až bolestivé.

Teď stál těsně vedle ní, aniž by dodržoval její osobní prostor. Kamila instinktivně couvla o krok, aby se vymanila z jeho dotěrné blízkosti.

„Co tu chceš?" sykla naštvaně a hledala únikovou cestu. V duchu si nadávala, že poslala řidiče pryč.

„Copak nejsi ráda, že mě vidíš, kočičko?" vtíral se Martin a pokoušel se uchopit volný pramínek jejích vlasů a dát jí ho za ucho.

„Nesahej na mě, nebo budu křičet!“ plácla ho přes drzou ruku.

„Klídek, kotě. Dlouho jsme si nepopovídali, tak bychom si spolu mohli zajít na skleničku jako staří známí. Co říkáš?“

„S tebou v životě nikam nepůjdu! Drž se ode mě laskavě dost daleko,“ zavrčela na něho Kamila, ale hrůzou se jí málem podlamovala kolena.

„Řekl jsem, že se mnou půjdeš na skleničku!“ rozkázal Martin, chytil ji za ruku a vtáhl ji zpátky do kavárny. „Musíme si promluvit, holčičko!“

Kamila strachy téměř nedýchala. Věděla dobře, co je její bývalý přítel zač, ale nehodlala si to s ním rozházet, protože už kdysi poznala, jak umí být surový a že je schopen zmlátit ji klidně kdykoliv a kdekoliv, když mu bude odporovat. Poslušně se posadila ke stolku naproti němu a čekala, co bude následovat.

„Vidím, že se ti daří dobře,“ pronesl Martin, když zhodnotil její vizáž. „Ještě mi něco dlužíš,“ sykl jí do obličeje a Kamila se zachvěla po celém těle.

„Nevím co,“ snažila se nevyhrocovat situaci, přestože tušila, že k tomu dříve či později stejně dojde. Martin měl skandály rád a přímo si liboval, když na něm spočívaly zraky všech přítomných. Bylo mu celkem jedno, co si o něm kdo myslí, jen když na sebe upoutal veškerou pozornost.

„Jo, tak ty nevíš?“ pronesl hněvivě a Kamila spatřila v jeho očích žár nenávisti. „Kdo ti pomohl utéct? Tak kdo? To ti ještě spočítám!“

„Už ti nepatřím, jsem vdaná,“ pokusila se vykroutit z jeho sevření, ale Martin držel její ruku pevně. Pustil ji až v okamžiku, kdy se k nim přiblížil číšník, aby se zeptal, co budou pít. Martin jim objednal kávu a pokračoval, když číšník odešel:

„Tak z tebe je panička? Doufám, že je manžílek pořádnej zazobanec, protože ode dneška mi budeš platit za to, žes mi zdrhla."

„Ale to já nemůžu," vzlykla Kamila a náhle jí vyhrkly slzy.

„To mě vůbec nezajímá. Já si tě najdu, holčičko. To si piš." Vytrhl jí kabelku a hledal peněženku s doklady. Když našel, co chtěl, vítězoslavně se zasmál:

„Chachá, madam je dneska paní Burešová a bydlí si ve vilový čtvrti, hm. To bude manžílek cálovat, aby se náhodou nedozvěděl, co je jeho panička za kurvu!" Hodil po ní doklady, zvedl se od stolu a beze slova odešel.

Kamila zůstala sedět jako opařená a slzy se jí zběsile řinuly do očí. Číšník postavil na stůl dvě kávy a raději se na nic neptal, když viděl, jak zadržuje vzlyky a smrká do kapesníku. Vyndala peníze z peněženky, položila je na stolek vedle hrníčků s kávou, a co nejrychleji zmizela. Před kavárnou mávla na taxík a celá vyděšená z nečekaného setkání ujížděla domů.

Veronika

„Uff," odfrkla si Veronika, když konečně slezla ze spinningového kola. Ještě ji čekala protahovací cvičení, ale ta brala jako třešničku na dortu. Nejprve se hodinu potrápila na přístrojích v posilovně, pak si přidala čtyřicet minut kolo. Nyní se radovala, že má lekci za sebou. Poslední dobou ji nic netěšilo. Občas měla sice radost z toho, když se jí podařilo v něčem trumfnout jednoduchou Kamilu a přebrat jí některého nápadníka, kterého si v kasinu vyhlídla. Měla ovšem pocit, že ji už omrzelo i to hloupé soupeření

o chlapy. Potřebovala by zase nějaký nápad, který by ji zaujal a na určitou dobu zaměstnal. U večeře si jen tak mezi řečí postěžovala manželovi.

„Můžeš se realizovat na některé z farem, když se nudíš," nabízel jí manžel, ale ona jeho návrhy vždy odmítala.

„Co bych tam asi tak dělala? Nepřeju si, aby se na mě tvoji zaměstnanci dívali skrz prsty. Dobře víš, že nemám žádné školy. Ještě by mi to někdo předhazoval a to nemám zapotřebí," zlobila se Veronika. Tušila, že by stačilo jen začít studovat a zavřela by všem pusu, jenže na to byla moc líná a přesvědčená, že to není nic pro bohatou paničku.

„Ty nevíš, co chceš," kroutil hlavou její manžel. „Proč si tedy neotevřeš ten salon, co o něm pořád mluvíš?"

„A kde bych na to asi tak vzala peníze?" zavrčela na něho.

„Tam, kde na všechny svoje plastiky," rýpnul si do ní.

„Čekala jsem jenom, kdy mi to zase vrazíš. Přesně kvůli tomuhle ten salon raději oželím. Dokola bych poslouchala, kolik jsi do toho dal prachů," zlobila se Veronika, že jí to manžel opět předhazuje.

„Já tě vážně nechápu," povzdychl si Tomáš Kotrba a myslel si o manželce své.

„A to je přesně ono! Vůbec v ničem mě nechápeš. Máš jenom ty svoje krávy a stroje a kdoví co ještě a nic jiného tě vůbec nezajímá!" vybuchla Veronika.

„Chceš se hádat?" odložil příbor a čekal, co přijde. Už ji měl dokonale přečtenou a tušil, že si právě teď potřebuje na někom zchladit žáhu.

„Netoužím se hádat, opravdu ne! Žádám jen trochu tvojí pozornosti. Kdy jsme spolu byli naposledy v divadle nebo na večeři? Pokud to není akce, která se týká tvojí práce, tak mě nepotřebuješ. Jsem jen tvoje dekorace a ještě mi vyčítáš, že se snažím vypadat reprezentativně? Co po mně, kurva, vlastně ještě chceš?“ Veronika téměř hystericky křičela. Musela nějak vybít tu nudu, která se jí vloudila do života, když odešly děti.

Kotrba jen čekal, až ji nával vzteku přejde a hysterickou scénu vystřídá jako pokaždé pláč. Pak jí bude muset dokázat, že ji stále miluje. Schoulí se mu v náručí, aby se vyplakala, on ji odvede do ložnice, rychle se s ní pomiluje. Druhý den jí pošle tucet rudých růží a tím bude vše opětovně urovnáno. Chápal, že od té doby, co obě děti studují v zahraničí, cítí jeho žena prázdnotu. Neměl však ani ponětí o tom, jak vůbec tráví veškerý svůj čas. Domníval se, že jen tlachá s kamarádkami po kavárnách a v restauracích a zajde si sem tam něco nakoupit. Netušil ovšem, jak moc otupěla steskem po dětech.

Oba věděli, že jejich děti je už postrádají stále méně. Dospívají a v tomto období jsou jim rodiče spíše na obtíž. Otec Kotrba neměl na stesky ani pomyšlení. Stačilo mu, když se děti čas od času ozvaly, že něco potřebují nebo že se chystají domů na prázdniny. To však Veronice ani trochu nevyhovovalo. Moc by si přála je mít doma, mazlit se s nimi a mít možnost je obejmout kdykoli si zamane, a proto se snažila hledat pohlazení v cizích náručích, které však její smutek zahnaly jen na okamžik. Nejraději by se za dětmi rozjela, aby opět pocítila jejich blízkost a vůni. Chápala však, že by to nebylo dobré řešení a že by ji určitě nepřivítaly s takovou radostí, jako když byly malé. Určitě by si myslely, že je přijela zkontrolovat, proto trpěla steskem a čekala, až se samy ozvou.

Iveta

„Zítra přijede otec," oznámil Alexander Belev svojí manželce, když se vrátil domů. Iveta seděla v křesle a četla si knihu, kterou si dnes koupila v knihkupectví na doporučení prodavačky. Jakmile uslyšela slovo ‚otec', naježily se jí na těle všechny chlupy. Sám její manžel Alexander měl z něho trochu strach. Osmdesátiletý tchán dosud vládl dynastii Belevů pevnou rukou a vyžadoval dodržování pradávných rodinných pravidel, které si Iveta nebyla schopna pamatovat. Vyplašeně vzhlédla od knihy a zeptala se manžela:

„Do kdy se zdrží?" a v duchu se modlila, aby to netrvalo příliš dlouho.

„Netuším," konstatoval Belev mladší, otevřel sekretář, kde měl schované lepší pití pro hosty, a nalil si sklenku drahého kubánského rumu. Posadil se do křesla naproti Ivetě a zamračeně pozoroval voňavou tekutinu, dokud ji na jeden ráz nevypil.

„Udal důvod návštěvy?" vyzvídala Iveta.

„Kdepak. A to mi dělá vrásky. Určitě to bude něco důležitého, když se o tom nezmínil po telefonu," řekl zachmuřeně a přemítal, co udělal v poslední době špatně a otec by ho za to mohl peskovat. Pokaždé si před ním připadal jako malý kluk.

Iveta se posadila na okraj jeho křesla a objala ho.

„Máš nějaké problémy?" špitla tiše.

„Neboj, zvládnu to," snažil se ji odbýt, aby nemusel zabíhat do podrobností. V jednom z kasin se mu začínaly ztrácet peníze a on

měl podezření, že jde o komplot několika krupiérů, ale stále nebyl schopen nikoho z nich chytit při činu. Jestliže to probíhalo za jeho zády, jelo v tom zaručeně hodně lidí a musel v tom být zapletený i další personál kasina. Pozorování nikam nevedlo a on měl strach, že se vše doneslo až k otci, který mu přijede jeho neschopnost vyčítat.

„Něco v práci?“ nedala se odradit a chtěla vědět víc.

„Nic co bych nedokázal vyřešit bez tátovy pomoci,“ zavrčel na ni Alexander, ale hned se jí za to omluvil.

„Takže bude starej čuchat v kasinech, to máme na čas po žížalkách,“ pomyslela si Iveta, ale nahlas neřekla nic, jen manžela políbila pro povzbuzení.

„Udělám ti něco k jídlu, chceš?“ zeptala se, aby ho přivedla na jiné myšlenky.

„Spíš potřebuju kafe,“ prohlásil a začal se protahovat.

Iveta rychle spěchala do kuchyně, aby připravila kávu tak, jak ji má Saša nejraději. Služebné dala před chvílí volno a byla ráda, že může manželovi posloužit sama a vypadat alespoň na oko jako opravdu vzorná manželka.

Lucie

Jakmile se za Lucií zabouchla vrata ústavu, rozplakala se. Malému Hansovi bylo skoro šest let a ona stále trpěla čím dál víc, kdykoli ho spatřila. Nedokázala se nepřijet podívat, jak se jejímu synovi daří, přestože ji to vždy hluboce zasáhlo. Její syn už téměř

nevnímal okolí. Slovo ‚máma' od něj nikdy neslyšela a už neuslyší. Jeho zdravotní stav se mu každý měsíc zhoršoval natolik, že jí doktoři nedávali příliš mnoho nadějí, že dítě přežije další rok.

Kdykoliv se však v ústavu objevila, strávila se synem celé dopoledne. Starala se o něho, brala ho na vozíku na procházky do parku a vyprávěla mu smyšlené historky z domova. Věděla, že ji nebere na vědomí, ale chtěla se alespoň občas cítit pro někoho potřebná. Ošetřovatelka ji s ním však nemohla nechat déle než dvě až tři hodiny, protože chlapec vyžadoval neustálou péči. Vždy musela Lucii od syna odtrhnout, aby ho mohla odvézt a nakrmit ho. Umělou stravu přijímal už jen nitrožilně.

Lucie mu vždy přivezla spoustu nových hraček a plyšáků a vyzdobila mu s nimi pokoj. Bolelo ji, že se na ně ani nepodívá, ale nedokázala přijet na návštěvu s prázdnou. Po každém návratu domů vždy zalezla do postele a dva dny nevytáhla paty, dokud se alespoň trochu nesrovnala. Nikoho nechtěla ani vidět ani slyšet. Za dalších pár dní začala pomalu fungovat a do společnosti kamarádek se vracela nejdříve tak po deseti dnech.

Žádná z nich neměla sebemenší ponětí, kam Lucie pravidelně jezdí a že má nějaké dítě. Svoji nepřítomnost kamuflovala vyprávěním o tom, jak byla s manželem někde na obchodní konferenci nebo na dovolené. Domnívaly se, že se jí její manžel Peter Schöffer takto snaží vykompenzovat věčnou absenci v manželské posteli. Opak byl pravdou. Každý si většinu času žili svůj vlastní život, a když se náhodou potkali doma, hráli si na spokojený manželský pár.

Peter jí vždy přivezl nějaký dárek, aby ji trochu potěšil, ale zároveň se tím tak vykupoval z neúčasti na návštěvách jejich syna. Jakmile byl nucen svého syna odložit do ústavu, přestal pro něho existovat. Když viděl, jak jeho manželka trpí, získal dojem, že on se musí oprostit všech strastiplných myšlenek na syna, aby byl dál schopen řídit svoji ohromnou strojírenskou firmu.

Když to bylo nutné, Lucie zastala pozici vynikající hostitelky a pořádala večírky a večeře pro Peterovy obchodní partnery. Nikdo z nich však neměl ani tušení o tom, jakou masku přetvářky musí nosit.

Kapitola 2.

„Holky průšvih!“ vychrlila Iveta na kamarádky, jakmile dosedla ke stolu v restauraci, kde se pravidelně scházely. Ani nepozdravila. Rychle mávla na číšníka a poručila si kávu a k tomu skleničku lahodného likéru Baileys.

„Co je?“ divila se Veronika a všechny tři Ivetu napjatě sledovaly.

„Tchán jede na revizi kasin. Máme po žížalkách,“ oznámila Iveta sklesle.

„Ty toho naděláš. Tak holt si dáme chvíli pauzu, no,“ prohlásila Lucie, jako kdyby se jí to netýkalo.

„Nechápu, proč to všechno tolik dramatizuješ?“ ptala se Kamila a kroutila přitom hlavou.

„Protože neznáš mýho tchána. Vládne doma tvrdou rukou a bojí se ho půlka republiky, natož můj manžel. Chápeš?“ vysvětlovala Iveta.

„To jako že je mafián? Nebo co?“ vyzvídala dál Kamila.

„Hele poposedni si, blondýno, sedíš si na vedení,“ houkla na ni nevrle Veronika a jen protáhla obličej, čímž dala najevo, že neví, jak může být někdo tak nechápavý. Kamila na ni jen vztekle vyplázla jazyk.

„To si jako budeš hrát na vzornou manželku?“ chtěla vědět Veronika.

„Nic jinýho mi teď nezbejvá,“ pokrčila Iveta rezignovaně rameny.

„Jak dlouho?“ pokračovala Veronika.

„Co já vím. Čert ví, co vyčmuchá. Saša se třese už teď. Doma začíná být dusno a to se tu ještě neobjevil. Nejraději bych se někam odstěhovala,“ povzdechla si Iveta.

„No vidíš, to není zase tak blbej nápad. Tak se na chvíli vypař a je to. Jakmile odjede, tak se vrátíš,“ radila dál Veronika.

„To nejde. Saša by se zbláznil, kdybych ho v tom nechala samotnýho.“

„Taky by se neposral,“ zabručela Kamila viditelně znechucená tím, že jim Ivetin tchán zkazil pěkně rozjetou hru.

„Vymyslíme něco jinýho, stejně už mě to nebavilo,“ řekla Lucie.

„A co jako?“ vyzvídala Kamila.

„Co já vím, něco. Neptej se tak blbě,“ houkla na ni Lucie.

„Co proti mně všechny máte? Děláte, jako bych to byla já, kvůli komu se hra přerušila. Klidně můžeme hrát dál bez Ivety, ne?“ navrhovala Kamila.

„Hraj si klidně sama, když tě to tak baví, že bez toho nemůžeš bejt,“ zavrčela Veronika.

Sama by byla ráda, kdyby už se na to vykašlaly. Její poslední akce ji totálně rozhodila. Netušila, co ji to vůbec napadlo vzít si na pokoj tu mladou holčinu. Když za nimi na pokoji cvakl klíč, měla pocit, jako kdyby proti ní seděla její vlastní dcera. Chvíli na ni jen